

maa være nok for dem efter Grundloven. — Dernæst er der en anden Bestemmelse, som staar i Forbindelse med Omfanget af Rævnningernes Virkefreds, som efter min Mening er uantagelig. Naar det nemlig siges i Lovudkastet, at det er Retten, altsaa den paagjældende Landsret, de fem Dommere i Landsretten, der skulle afgjøre, om en Sag skal til Rævninger eller ikke, ligger deri en foreløbig Domsaffigelse, den have vi ikke Noget med at gjøre, som ville have Rævninger indførte, eller som skulle have Rævninger til at dømme i Sagerne. Hvad skal Dommerne have med Sagen at bestille, inden de skulle affige Dommen; det er jo en hel ny Indretning. Saaledes som det nu, er have Dommerne ingen Anklagemagt i den Slags Sager; det er kun i rene Politiforfeelser, at de have Anklagemagten. Anklagemagten ligger nu hos Ovrigheden, i Kjøbenhavn hos Politidirektøren eller Vicepolitidirektøren og udenfor Kjøbenhavn hos Amtmanden. Der som man nu overlader Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om en Sag skal for Rævninger eller for Domstolene, til Retten, henlægger man derved til Retten en Anklagemagt, som hidtil har været udfjendt, og som Retten efter hele sin Indretning ikke bør have Noget med at gjøre. Den bør staa aldeles ubefangen, aldeles uanfægtet, naar den skal til at affige Dommen, eller naar Rettens Formand skal til at forhøre for Rævningeret. Der er i dette Looforslag berimod etableret en hel Stab af Anklagere. Det begynder med en offentlig Anklager i hver Landsretskreds, som skal have en Hjælpeanklager, som staa under ham, og under ham igjen skal der være beskittede Anklagere, og ovenover ham skal der være en Overanklager. Saaledes bliver der et helt System ligesom fra Sekondlieutenanten op til Generalen, Generalen bliver i disse Tilfælde egentlig Justitsministeren. Saaledes faae vi en hel Stab af Anklagere, men om Nødvigheden heraf vil jeg ikke udtale mig for Dieblisset, men kun sige: Hvad skulle vi med alle de Anklagere, naar vi saa tillige skulle have Retten til at anklage? Lad den offentlige Anklager henvise den Sag, som han vil have paadømt, enten til Rævningeret eller til den ordinære Ret. Lad ham sige, baade hvorfor han sætter en Mand under Diltale, og hvor han vil have ham dømt, og lad saa Retten ligesom hidtil afgjøre, om den er kompetent, myndig efter Loven til at dømme i den Sag, eller om den maa afvise Sagen. Det er iden simple, naturlige og hidtil brugelige Fremgangsmaade, og den tror jeg rigtig nok, man maa holde paa. Naar man altsaa er kommen saavidt, at man er bleven enig om, hvilke Misgjerningsager der skal høre ind under Rævningeretterne, og hvem der skal anordne Anklagen i disse Sager, kommer Spørgsmaalet om Rævningerettens Veffaffenhed, om Indretningen

af den nye Art af Domstole. Jeg siger da, det er rigtigt, at der er 12 Rævninger; det er rigtigt, at Rettens Formand udbrager disse 12 Rævningers Navne af Urnen ligesom vor ærede Formand her udbrager Navnene, naar vi skulle have et Udvalg valgt, og det er rigtigt, at de paagjældende Parter ogsaa videre kunne rette Indsigelse imod de enkelte Rævninger. Det kan ogsaa være rigtigt, at der altid i en større Sag tillige udbrages Navne paa to Erstatningsrævninger, naar nogle faae Forsald. Jeg vil heller ikke her engang tale om, at Retten kommer til at bestaa, som sædvanlig er foreslaaet, af 5 Dommere; thi blive vi nemlig enige om, at Landsretterne skulle være, som der er bragt i Forslag, bør der tilvisse ved en Rævningeret sidde 5 Dommere i Retten. Naar altsaa nu Rævningeret er sat, er der 12 Rævninger og 5 juridiske Dommere; det er Rettens Personale. Der skal ogsaa være en Skriver, men det anser jeg nu for at være mindre betydende. Derefter finder jeg, at det er meget rigtigt anordnet, at Formanden i Retten fører Forsædet og, naar Anklageren har fremlagt sit Anklageskrift, forhøres den Sigtede og derefter Vidnerne; derefter har saa baade Anklageren og den Sigtede eller hans Forsvarer Ordet. Sagen gaar derefter til Doms for Rævningerne, dog først efter at Formanden har givet en Udvikling af Sagen for Rævningerne, og efter at, hvad der er en vigtig Ting i denne Procesmaade, Retten har fastsat Spørgsmaalene, som Rævningerne skulle besvare. Jeg finder, at det er en meget heldig Bestemmelse i Udcastet, at Spørgsmaalene altid skulle være stillede saaledes, at Rævningerne kunne svare eller maa være indskrænkede til at svare Ja eller Nei og ikke komme ind paa Omsvøb, som Ingen med Sikkerhed kan sige Meningen af. Jeg har heller Intet imod, at Rævningerne, naar de have truffet sig tilbage og have valgt en Formand, som leder deres Forhandlinger, komme til et Resultat, naar 8, altsaa to Trediedel, stemme for, at Noget skal gjælde. Jeg tror ikke, at Enstemmighed i Rævningeret er Noget, som er nødvendigt mellem dømmende Sagsfolk; jeg tror, at Enstemmighed mere er en engelst Særhed, end det er en fornuftig Bestemmelse. Vil man have et praktisk Bevis herfor, tror jeg, at alle Mennesker bleve forundrede, da den over den irske Landlige nedsatte Jury i Dublin kom til det Resultat, at det var umuligt at blive enig. Naar en Jury, en Rævningeret er nedsat til at dømme over en Hob Oprørere — jeg kalder ikke Landligaen Oprørere, det tilkommer ikke mig, men saaledes benævnes de i Anklageakten — naar, siger jeg, en Jury er nedsat til at dømme over saadanne Anklagede, saa kan en saadan Begivenhed som den at sige: Vi kunne ikke blive enige, ikke styrke enten det Samfund eller den Retsbevidsthed, der